

Sławni absolwenci

- Andrzejewski Roman Michał
- Arentowicz Józef
- Arentowicz Zdzisław
- Barthel de Weydenthal Przemysław
- Bauriski Janusz
- Degórski Marek
- Fryszkowski Andrzej
- Gostyński Adam
- Ks. Grzymała Edward
- Insadowski Henryk
- Jarnuszkiewicz Czesław
- Korwin - Piotrowski Czesław
- Kozłowski Roman Stanisław
- Lewandowski Andrzej
- Małecki Maciej
- Matuszkiewicz Irena
- Mazierski Stanisław
- Mrożewski Zdzisław
- Nagórski Jan
- Nejman Andrzej
- Nowakowska Dorota
- Ossowski Stanisław
- Piasecki Zygmunt
- Płoszay Leon
- Rodowicz Maryla
- Skarżyński Stanisław
- Staszewski Jacek
- Ściślak Roman
- Szpopper Dariusz
- Szulc Kazimierz
- Tretyn Andrzej
- Waniek Danuta
- Woy-Wojciechowski Jerzy
- Żbikowski Piotr

prof. dr hab. Andrzejewski Roman Michał (matura 1949 r.)
Ekolog polski

Roman Andrzejewski urodził się w 1930 r. w Niegibalicach na Kujawach w majątku swoich rodziców. Na początku II wojny światowej został wyrzucony z majątku i przebywał w Grójeckim i w Warszawie. Uczył się w tajnym Gimnazjum im. Mikołaja Reja. Powstanie warszawskie przeżył na Mokotowie. W 1949 r. ukończył Liceum Ziemi Kujawskiej we Włocławku i rozpoczął studia na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, następnie Uniwersytecie Warszawskim, gdzie uzyskał magisterium. W latach 1954-1974 pracował w Instytucie Ekologii PAN, w którym się doktoryzował i habilitował. Odbył półroczny staż naukowy na uniwersytecie w Moskwie. W 1974 r. wyrzucony z pracy, znalazł zatrudnienie w Instytucie Kształtowania Środowiska, a w 1978 r. objął Katedrę Leśnictwa Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. W 1989 r. został wiceministrem Ochrony Środowiska, a po trzech latach objął Katedrę Ekologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. W czasie swojej pracy naukowej badał problemy ekologii populacji drobnych gryzoni, zajęcy i dzików, funkcjonowanie środowiska przyrodniczego i zajmował się planowaniem przestrzennym pod kątem zagadnień ekologicznych. W roku 2005 przeszedł na emeryturę. Jest autorem 300 publikacji naukowych i popularno-naukowych, doktoryzował 17 osób. W 2010 r. opublikował wspomnienia „Zapiski mysołapa”

Arentowicz Józef (1905-1911 uczeń WSH – wychowanek)

Współtwórca polskiej metrologii, europejski autorytet w dziedzinie metrologii, historyk, społecznik, kolekcjoner miar i wag Pracownik Urzędu Miar w Lublinie, Piotrkowie Trybunalskim i Włocławku, w latach 1927-1961 naczelnik Obwodowego Urzędu Miar; działacz społeczny PCK,PTTK, Ligi Morskiej, LOP,

Polskiego Towarzystwa Historycznego, współorganizator Muzeum Miar w Warszawie; autor książek „Miary Polskie” i „Z przeszłości uzdrowiska Wieniec”.

Przez całe życie kolekcjonował wszelkie przedmioty związane z dawnymi miarami. We własnym mieszkaniu zorganizował prywatne muzeum metrologiczne. W swych zbiorach wyróżnił cztery działy: odważniki, miary pojemności, miary długości i narzędzia pomiarowe. Po jego śmierci w 1972 r. eksponaty zostały przekazane do Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej we Włocławku, Muzeum Miar w Warszawie i Muzeum Dawnego Kupiectwa w Świdnicy.

Odnaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi, Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Arentowicz Zdzisław (matura 1910 r.)

Literat, księgarz, bibliofil, działacz społeczny, krajoznawca, miłośnik Włocławka i Kujaw, uczestnik strajku szkolnego 1905 r., współorganizator Oddziału Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego, założyciel Księgarni Kujawskiej, w latach 1918-1919 redaktor „Gazety Kujawskiej”;, współredaktor „Życia Włocławka i Okolicy”;, w latach 1929-1933 redaktor pisma „Cyrulik Włocławski”;, w latach 1945-1956 prezes Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego, inicjator i prezes Klubu Literacko-Artystycznego we Włocławku, twórca Stowarzyszenia Teatru Ziemi Kujawskiej, od 1951 r. członek Związku Literatów Polskich, autor sztuk scenicznych, książek historycznych, słuchowisk radiowych, artykułów, odczytów.

Największe z nich to monografia „Włocławek” (1937), utwory sceniczne : „Płowce” (1931), „Skarb w jeziorze” (1935), „Betlejem Kujawskie” (1945).

Barthel de Weydenthal Przemysław (matura 1910 r.)

Urodził się 13 VI 1893 r. w Bądkowie. W 1908 r. rozpoczął naukę we Włocławskiej Szkole Handlowej, gdzie współtworzył tajną niepodległościową Organizację Młodzieży Narodowej. Był współorganizatorem strajku szkolnego w obronie Wacława Gulińskiego – nauczyciela języka polskiego. Pisał artykuły do konspiracyjnego miesięcznika „Pobudka”;, wydawanego przez uczniów WSH.

W 1910 r. zdał maturę. W 1911 r. wstąpił jako ochotnik do pułku artylerii konnej stacjonującego w Suwałkach, gdzie w 1912 r. uzyskał stopień chorążego rezerwy. W 1913 r. rozpoczął studia w Cesarsko-Królewskiej Akademii Wojskowo-Technicznej w Modling pod Wiedniem.

Z chwilą wybuchu I wojny światowej Barthel de Weydenthal porzucił studia i zameldował się w Komendzie głównej Legionów. Jesienią 1914 r. uczestniczył w bojach pod Krzywopłotami, Marcinkowicami i Pisarzową, następnie pod Nidą i Styrem. W kwietniu 1916 r. mianowany został dowódcą dywizjonu haubic, a następnie szefem sztabu III Brygady Legionów.

Na Ukrainie tworzył nowe jednostki regularnej armii polskiej. Objął stanowisko dowódcze w korpusie gen. Dowbór – Muśnickiego. Wkrótce awansował do stopnia podpułkownika. Organizował artylerię dywizji gen. Żeligowskiego, szkolił przyszłych oficerów Wojska Polskiego. Został ciężko ranny w kwietniu 1919 r. w trakcie natarcia na Odessę.

Zmarł 7 IV 1919 r. Został pochowany na miejscowym cmentarzu. W 1932 r. jego prochy przewieziono do Polski i złożono na cmentarzu parafialnym w Bądkowie.

28 V 1939 r. podczas Zjazdu Wychowanków GZK w gmachu szkolnym odsłonięta została pamiątkowa tablica dla uczczenia pamięci wychowanka płk. Przeemysława Barthla de Weydenthala.

Pułkownik Przemysław Barthel de Wedenthal był odznaczony Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari, Krzyżem Niepodległości z Mieczami, Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, czterokrotnie Krzyżem Walecznych, francuskim Croix de Guerre, Croix Decoration III kl. oraz Militarverdienstkreutz III kl. i Krzyżem Żelaznym I Brygady.

Baurski Janusz (matura 1913 r.)

mgr inż. mechanik, wybitny organizator przemysłu maszynowego i zbrojeniowego, jeden z najwybitniejszych inżynierów II Rzeczypospolitej i okresu odbudowy Polski po II wojnie światowej, działacz społeczny.

Już w latach szkolnych prowadził działalność patriotyczną. W 1918 r. jako ochotnik wstąpił do powstającego Wojska Polskiego, brał udział w wojnie bolszewickiej.

Studiował na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Warszawskiej. Po ukończeniu uczelni w 1925 r. pozostał na stanowisku asystenta Zakładu Obróbki Metali Politechniki Warszawskiej.

W 1927 r. rozpoczął pracę w Głównych Warsztatach Kolejowych w Nowym Sączu. W latach 1933-1936 podjął pracę w Warszawskiej Spółce Akcyjnej Budowy Parowozów. W 1936 r. został powołany na inspektora odpowiedzialnego za rozbudowę przemysłu zbrojeniowego w ramach tworzenia Centralnego Okręgu Przemysłowego. Wybudował od podstaw fabrykę obrabiarek w Rzeszowie będącą filią Zakładów H. Cegielski z Poznania. Dokonał tego w 1 rok i 3 tygodnie. O sukcesie inż. Bauskiego świadczy rozwinięcie eksportu działek przeciwpancernych do Anglii, Holandii i Rumunii oraz fakt realizowania przez

zakłady w Rzeszowie 58,4 % całej produkcji zakładów H. Cegielski w Poznaniu i Rzeszowie.

W okresie II wojny światowej pomagał w technicznej służbie cywilnej. W 1941 r. został dyrektorem Fabryki Marmolady "Społem" w Częstochowie. Ryzykując życiem podjął decyzję o zaniżaniu receptur wytwarzanych produktów. Wygospodarowane nadwyżki marmolady i cukru przeznaczał na paczki żywnościowe dla więźniów obozów koncentracyjnych.

Po wojnie został dyrektorem Pierwszej Fabryki Lokomotyw "Fablok ‐ Chrzanów". Po roku "Fablok" produkował już 40 parowozów miesięcznie.

W latach 1950-1951 był dyrektorem technicznym Zakładów Mechanicznych w Elblągu. W latach 1951-1956 naczelnym inżynierem w Centralnym Zarządzie Budowy Maszyn Górniczych w Bytomiu. Był członkiem Zarządu Głównego Stowarzyszenia Inżynierów Mechaników Polskich, rzeczoznawcą w Wydziale Ekspertów Przemysłowych w Banku Gospodarki Krajowej w Łodzi, członkiem Instytutu Nauki Organizacji i Kierownictwa w Warszawie.

Odnaczony odznaką honorową Stowarzyszenia Uczestników Walki o Szkołę Polską, dwoma Krzyżami Walecznych, Krzyżem Legionowym, Orderem Odrodzenia Polski.

Degórski Marek (matura 1975)

prof. dr hab. nauk o Ziemi

dyrektor Instytutu Geografii i Przestrzennego Zagospodarowania PAN

Jest absolwentem Liceum Ziemi Kujawskiej we Włocławku (matura 1975). W latach 1975-1979 studiował geografię na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi UMK. W 1988 r. uzyskał stopień doktora nauk przyrodniczych w zakresie geografii, w 2002 r. ‐ tytuł doktora habilitowanego, a w 2009 r. ‐ profesora nauk o Ziemi.

Od 1979 r. jest zatrudniony w Instytucie Geografii i Przestrzennego Zagospodarowania PAN, gdzie pełnił funkcje : kierownika Działu Współpracy Naukowej z Zagranicą, zastępcy dyrektora Instytutu ds. naukowych, kierownika Zakładu Geoekologii i Klimatologii, a od 2010 r. dyrektora naczelnego Instytutu.

Profesor Marek Degórski to naukowiec o szerokich zainteresowaniach dotyczących funkcjonowania systemu środowiska przyrodniczego oraz jego współzależności ze sferą społeczno-gospodarczą oraz zróżnicowania w różnych skalach przestrzennych.

W swojej karierze naukowej odbył wiele zagranicznych staży m. in. Stypendium Fulbright’a w USA, staże w Belgii, Finlandii, Włoszech, Szwajcarii. Występował na międzynarodowych konferencjach i sympozjach . Prowadził wykłady i seminaria na uczelniach zagranicznych (Uniwersytet Rzymski, Królewski Uniwersytet Ghant w Belgii, Uniwersytet Harvardzki, Stanu Michigan, Washington, Connecticut, Uniwersytet w Helsinkach, Barcelonie, Ljubljanie i in.) i polskich (Wyższa Szkoła Ekologii i Zarządzania w Warszawie, Wyższa Szkoła Turystyki i Rekreacji, Wyższa Szkoła Handlu i Finansów Międzynarodowych, Wyższa Szkoła Finansów i Zarządzania w Warszawie).

Prowadził liczne badania terenowe w Europie oraz Stanach Zjednoczonych, Rosji, Australii i Indiach. Jest członkiem wielu organizacji i towarzystw naukowych, ekspertem zewnętrznym Narodowego programu FORESIGHT POLSKA 2020, członkiem Państwowej Rady Ochrony Przyrody kadencji 2014-2019. Brał udział w opracowaniu Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju do roku 2033. Jest autorem ponad 340 prac naukowych, redaktorem czasopism naukowych (Przegląd Geograficzny, Geographia Polonica i in.). Odnaczony Złotą Odznaką Polskiego Towarzystwa Geograficznego. W 2005 r. otrzymał Nagrodę im. Stanisława Staszica Wydziału VII PAN, w 1989 r. Nagrodę Prezesa PAN i w 1988 r. Nagrodę Sekretarza Wydziału VII PAN.

Fryszkowski Andrzej (matura 1967)

prof. dr hab. nauk matematycznych

członek Komitetu Głównego Olimpiady Matematycznej

Urodził się 6 kwietnia 1949 r. W roku 1967 ukończył Liceum Ziemi Kujawskiej. Naukę kontynuował na Wydziale Matematyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie w roku 1973 uzyskał tytuł magistra. W 1982 r. otrzymał tytuł doktora, w 1993 doktora habilitowanego a w 2007 r. tytuł profesora nauk matematycznych.

Od 1978 r. pracuje na Politechnice Warszawskiej. Prowadzi badania nad własnościami multifunkcji, własnościami zbioru rozwiązań inkluzji różniczkowych oraz własnościami operatorów różniczkowych wyższego rzędu. W latach 1991-1994 był kierownikiem grantu KBN "Inkluzja". Od 1995 r. jest kierownikiem grantu statutowego PW "Badanie zrelaksowanych układów sterowań i prawa zachowania". W pracach wykorzystuje metody analizy funkcjonalnej, w szczególności twierdzenia o ciągłych selekcjach. Największym osiągnięciem prof. A. Fryszkowskiego jest twierdzenie o istnieniu ciągłej selekcji dla półciągłej z dołu multifunkcji o wartościach rozkładalnych.

Za swoją pracę był wielokrotnie nagradzany : Nagroda Ministra III-go stopnia za pracę doktorską ‐ 1982, Nagroda zespołowa Rektora PW za pracę dydaktyczną ‐ 1989, Nagroda Rektora PW I-go stopnia za monografię ‐ 2005 i Nagroda zespołowa Rektora PW III-go stopnia za pracę naukową ‐ 2012.

Gostyński Adam (matura 1946 r.)
pseudonim Aleksander, Wicherek
członek Armii Krajowej we Włocławku, członek Komendy Powiatu Włocławek „Miecza i Pługa”

Urodził się 17.11.1922 r. we Włocławku. Do 1939 r. ukończył 7 klas szkoły powszechnej i 3 klasy Gimnazjum Ziemi Kujawskiej. Był w tym czasie członkiem Związku Harcerstwa Polskiego i Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży Męskiej. W 1946 r. ukończył w trybie przyspieszonym Liceum Ziemi Kujawskiej – typ matematyczno-fizyczny.

W 1940 r. został wywieziony na roboty przymusowe do Bremen. W 1941 r. udało mu się powrócić do Włocławka, gdzie został wprowadzony przez swojego ojca w działalność konspiracyjną w ugrupowaniach Komendy Obrońców Polski, Narodowej Organizacji Wojskowej, Kujawskiego Związku Polityczno-Literackiego, Komendy Powiatu Włocławskiego „Miecza i Pługa”. W sierpniu 1944 r. po dekonspiracji Adamowi Gostyńskiemu udało się uniknąć aresztowania. Od połowy sierpnia był członkiem oddziału leśnego AK Sierpc. Po wyzwoleniu Sierpca powrócił do Włocławka. Został zatrzymany i jako żołnierz AK aresztowany, szykanowany i wielokrotnie wzywany na przesłuchania.

W 1946 r. rozpoczął studia na kierunku chemii Wydziału Przyrodniczo-Matematycznego Uniwersytetu Łódzkiego. Po obronie pracy magisterskiej w 1952 r. został skierowany do pracy w Technikum Celulozowo-Papierniczym we Włocławku. Pracował tu do emerytury w 1982 r. Adam Gostyński był współorganizatorem Komendy Włocławskiej Związku Harcerstwa Polskiego, działał w miejskich i szkolnych strukturach Związku Nauczycielstwa Polskiego. W latach 1945-1966 rozwijał swoje pasje aktorskie w szkolnym teatrze GZK oraz Teatrze Ludzi Upartych. W latach 1964-1984 poświęcił się harcerstwu i żeglarstwu. Ostatnie lata życia poświęcił działalności we włocławskim Kole Światowego Związku Żołnierzy AK i w kręgu Szarych Szeregów. Zmarł 3.10.1996 r. we Włocławku. Został pochowany na miejscowym cmentarzu komunalnym.

Wyróżnienia i odznaczenia Adama Gostyńskiego:

Złoty Krzyż Zasługi dla ZHP, Krzyż Armii Krajowej, Krzyż Partyzancki, Złoty Krzyż Zasługi, Złota Odznaka ZNP, Złota Odznaka „Za zasługi dla województwa włocławskiego”

Ks. Grzymała Edward (matura 1926 r.)

Kapłan, męczennik, błogosławiony

Doktor prawa kanonicznego, obrońca węzła małżeńskiego, drugi sekretarz kurii diecezjalnej, w okresie okupacji wikariusz generalny północnych rejonów diecezji, aresztowany w 1940 r. i uwięziony w Sachsenhausen, a następnie wywieziony do obozu w Dachau, gdzie w 1942 r. poniósł śmierć przez zagazowanie; zaliczony do grona 108 Męczenników II wojny światowej i beatyfikowany 13 czerwca 1999 r. w Warszawie przez papieża Jana Pawła II

Insadowski Henryk (Uczeń WSH)Ksiądz, prawnik, kanonista, romanista, wykładowca, prof. Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, dziekan Wydziału Prawa Kanonicznego KUL.

Urodził się 13 stycznia 1888 r. w Karnkowie, koło Lipna. W 1906 r. ukończył Włocławską Szkołę Handlową i rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne w Seminarium Duchownym we Włocławku. W 1912 r. otrzymał święcenia kapłańskie. W latach 1912-1914 studiował w Rzymie na Wydziale Prawa Kanonicznego Papieskiego Uniwersytetu Gregoriańskiego, gdzie uzyskał stopień doktora. Od 1922 r. wykładał prawo rzymskie na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W 1932 r. habilitował się i otrzymał stanowisko profesora nadzwyczajnego. W latach 1924-1939 był dyrektorem Biblioteki Uniwersyteckiej, od 1934 r. członkiem Towarzystwa Naukowego KUL. W czasie II wojny światowej włączył się do tajnego nauczania – zorganizował i prowadził w warunkach konspiracyjnych studia prawa kanonicznego w ramach Wydziału Teologicznego Ziem Zachodnich w Warszawie. Po zakończeniu II wojny światowej został profesorem zwyczajnym na Wydziale Prawa Kanonicznego KUL. Był postrzegany jako profesor wybitnie elokwentny, wymagający i odznaczający się wysoką kulturą. Jego dorobek naukowy był pokaźny, oryginalny i nieszablonowy. Zmarł 14 marca 1946 r. i został pochowany w Lublinie.

Jarnuszkiewicz Czesław generał brygady wychowanek WSH

Urodził się 27.08.1888 r. w majątku Kochoń, gmina Dobrzyń. W latach 1900-1906 uczęszczał do Włocławskiej Szkoły Handlowej, w której wraz z kolegami zorganizował tajne koła historyczne, na których wzajemnie uczyli się dziejów ojczystych. W 1905 r. uczestniczył w strajku szkolnym, za co został aresztowany i uwięziony na jeden dzień w miejscowym więzieniu. W 1905 r. wstąpił do Polskiej Partii Socjalistycznej. Za działalność konspiracyjną został skazany na czteroletnią katorgę i dożywotnie osiedlenie na Syberii.

W 1910 r. udało mu się przedostać na teren zaboru austriackiego, gdzie rozpoczął studia na Wydziale Malarstwa krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych. Równocześnie działał w Związku Walki Czynnej, Związku Strzeleckim. W 1913 r. otrzymał stopień oficerski. Po wybuchu I wojny światowej wyruszył na

front jako dowódca 2. kompanii 1. pułku piechoty I Brygady Legionów. Brał udział w wielu bitwach. Walczył w wojnie polsko-bolszewickiej 1920 r. W 1930 r. został mianowany na stopień generała brygady. W 1939 r. internowany i uwięziony w Starobielsku i na Łubiance w Moskwie.

Po wojnie osiedlił się w Londynie. Tam oddał się swojej pasji – malarstwu pejzaży i portretów, kolekcjonerstwu militariów i prowadzeniu badań nad białą bronią wschodnią. W 1973 r. wydał książkę „Szabla wschodnia i jej typy narodowe”.

Współpracował z Muzeum Wojska Polskiego w Warszawie – wzbogacał je wieloma cennymi darami. Zmarł 19.06.1988 r. w Londynie. Zgodnie z ostatnią wolą, urna z prochami została przewieziona do Polski i złożona w grobowcu rodzinnym na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

Generał Czesław Jarnuszkiewicz był wielokrotnie odznaczany : Krzyż Srebrny Orderu Virtuti Militari, Krzyż Komandorski i Krzyż Oficerski Orderu Polonia Restituta, Krzyż Niepodległości z Mieczami, Krzyż Walecznych (czterokrotnie) i in.

Korwin - Piotrowski Czesław (matura 1927 r.)

Żołnierz Armii Krajowej, kierownik drukarni W-1 Tajnych Wojskowych Zakładów Wydawniczych Biura Informacji i Propagandy Komendy Głównej Związku Walki Zbrojnej-Armii Krajowej, dowódca Oddziału Ostonowego Wojskowych Zakładów Wydawniczych w powstaniu warszawskim

Urodził się 04 marca 1909 r. w Humaniu, w kresowej rodzinie ziemiańskiej. W 1927 r. ukończył Gimnazjum Ziemi Kujawskiej. W 1931 r. uzyskał tytuł inżyniera na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. W czasie II wojny światowej prowadził działalność konspiracyjną w ZWZ-AK pod pseudonimem „Karol”. Projektował budowę tajnych drukarni. W latach 1942-1944 był kierownikiem drukarni „W-1”, w której drukowano głównie dywersyjne ulotki tzw. enki. Od czerwca 1944 r. organizował Oddział Ostonowy, którego zadaniem po wybuchu powstania warszawskiego było opanowanie znajdujących się w rękach niemieckich drukarni i innych obiektów. 2 sierpnia został mianowany dowódcą tego oddziału i wysłany na najbardziej zagrożone odcinki walki w Śródmieściu. 4 września 1944 r. Czesław Korwin-Piotrowski zginął od wybuchu bomby lotniczej podczas gaszenia pożaru drukarni. W 1947 r. jego prochy zostały złożone w grobie na Powązkowskim Cmentarzu Cywilnym. Pośmiertnie został odznaczony Krzyżem Walecznych

Kozłowski Roman Stanisław (matura 1907 r.)

paleontolog, profesor Uniwersytetu Warszawskiego

Urodził się 1 II 1889 r. w Zazamczu koło Włocławka. Uczęszczał do szkoły podstawowej, a następnie do Włocławskiej Szkoły Handlowej. Był uczestnikiem strajku szkolnego 1905 r., w którego wyniku wprowadzono do WSH polski język wykładowy. Studiował we Fryburgu i na Sorbonie. W 1910 r. rozpoczął badania paleontologiczne w Muzeum Historii Naturalnej w Paryżu. W 1913 r. objął posadę wykładowcy w Państwowej Szkole Górniczej w Oruro (Boliwia), a trzy lata później został dyrektorem tej placówki. Równocześnie prowadził badania mineralogiczne i paleontologiczne w Andach boliwijskich. Wynikiem tych badań była rozprawa „Fauna Dewońska Boliwii”, na podstawie której uzyskał w 1923 r. na Sorbonie stopień doktora.

W 1923 r. powrócił do Polski. Rok później otrzymał katedrę w Wolnej Wszechnicy Polskiej, a w 1927 r. katedrę paleontologii Uniwersytetu Warszawskiego. W okresie okupacji Kozłowski pracował w charakterze kustosa w Państwowym Instytucie Geologicznym. Po wyzwoleniu Warszawy odbudował zniszczoną katedrę. W 1952 r. zorganizował Zakład Paleozoologii PAN.

Kozłowski brał także czynny udział w pracach związanych z odbudową i reorganizacją nauki w Polsce. Równocześnie prowadził działalność naukową i dydaktyczną. Badania naukowe Kozłowskiego obejmowały geologię, mineralogię i paleozoologię bezkręgowców wraz z metodyką badań paleozoologicznych. Ulubioną dziedziną jego badań była paleozoologia bezkręgowców. Największe sukcesy odniósł w badaniach nad graptolitami. Zastosował nową metodę : umieścił je w kwasie fluorowodorowym, który rozpuścił krzemionkę, nie niszcząc chitynowych szkieletów graptolitów. Badania nad graptolitami ukończył w 1938 r., ale wybuch wojny uniemożliwił opublikowanie ich wyników. Uratowane rękopisy zostały wydane w 1948 r. Po wojnie Kozłowski cały czas prowadził badania nad wieloma gatunkami bezkręgowców na terenie Polski i Mongolii. Wyniki tych badań publikował na łamach założonych i redagowanych przez siebie czasopismach : „Paleontologia Polonica” i „Acta Paleontologia Polonica”.

Roman Stanisław Kozłowski zmarł 2 V 1977 r.

Twórczość naukowa (46 prac naukowych i 21 popularnonaukowych), dydaktyczna i praca organizacyjna zjednały mu uznanie międzynarodowej społeczności uczonych. Został uznany za jednego z najwybitniejszych paleozoologów XX wieku. Był członkiem wielu towarzystw naukowych. Otrzymał doktoraty honoris causa Uniwersytetu Jagiellońskiego, Sorbony i Modeny.

Lewandowski Andrzej (matura 1953 r.)

Doktor matematyki, tłumacz poezji rosyjskiej i włoskiej, Mistrz FIDE kompozycji szachowej
 Urodził się 18 stycznia 1937 r. w Zalesiu na Kujawach. Chata rodzinna A. Lewandowskiego, wybudowana w połowie XIX w., obecnie znajduje się w Kujawsko-Dobrzyńskim Skansenie w Kłóbce.
 W latach 1949-1953 był uczniem LZK. W 1953 r. rozpoczął studia matematyczne na UMK w Toruniu. W 1958 r. został zatrudniony jako asystent w Zakładzie Matematyki tejże uczelni. W 1969 r. uzyskał stopień naukowy doktora. W 1992 r. ze względów zdrowotnych zrezygnował z pracy naukowej na UMK.
 Andrzej Lewandowski dał się poznać także jako wybitny szachista. W latach 1964-1994 skomponował około 75 studiów szachowych. Był zwycięzcą w 11 międzynarodowych konkursach kompozycji studiów i zdobywcą 35 dalszych nagród i wyróżnień, wielokrotnym mistrzem Polski w kompozycji szachowej. W 1993 r. wraz z reprezentacją Polski zdobył trzecie miejsce w Mistrzostwach Świata w Kompozycji Szachowej. Za to osiągnięcie został odznaczony brązowym medalem „Za Wybitne Osiągnięcia Sportowe”. W tym samym roku Międzynarodowa Federacja Szachowa nadała mu tytuł Mistrza FIDE kompozycji szachowej. Na emeryturze Andrzej Lewandowski poświęcił się popularyzacji kultury wśród osób niepełnosprawnych oraz tłumaczeniom poezji. Jest autorem przekładów sonetów Petrarcki, poematów Aleksandra Puszkina, twórczości Michaiła Lermontowa, Wasyla Żukowskiego, Eugeniusza Boratyńskiego, Iwana Kozłowa, Fiodora Tiutczewa, Aleksieja K. Tołstoja, Sergiusza Jesienina i Aleksandra Błoka. W 2014 r. został odznaczony Brązowym Medalem Zasłużony Kulturze Gloria Artis.

Małecki Maciej (matura 1992)

prof. dr hab. nauk farmaceutycznych, kierownik Katedry Farmacji Stosowanej i Bioinżynierii Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego.

Urodził się 24 lutego 1973 r. w Aleksandrowie Kujawskim. W 1992 r. ukończył Liceum Ziemi Kujawskiej i rozpoczął studia na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej w Bydgoszczy. Ukończył trzy kierunki studiów: analitykę medyczną na Wydziale Farmaceutycznym w Bydgoszczy, następnie biologię molekularną na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Mikołaja w Toruniu i farmację apteczną na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej w Warszawie. W 2001 r. uzyskał tytuł doktora nauk medycznych, w 2006 r. tytuł doktora habilitowanego nauk medycznych i w 2010 r. tytuł profesora nauk farmaceutycznych. W latach 1997-1998 pracował w Instytucie Biologii Doświadczalnej im. Marcelego Nenckiego PAN w Warszawie, w latach 1998-2012 w Instytucie im. Marii Curie-Skłodowskiej Centrum Onkologii w Warszawie. W latach 2012-2013 był dyrektorem ds. nauki Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie. Od 2004 r. jest wykładowcą na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej w Warszawie. Sprawuje stanowisko kierownika Katedry Farmacji Stosowanej i Bioinżynierii. Maciej Małecki odbył wiele zagranicznych staży naukowych : Temple University, Philadelphia, Deutsche Krebsforschung Zentrum, Heidelberg, Universitat Autonomia de Barcelona, Evry University/Genethon. Otrzymał wiele stypendiów naukowych, grantów i nagród. Jest twórcą patentów – preparatów genowych stymulujących i hamujących neowaskularyzację. Jest autorem i współautorem prac naukowych, doniesień zjazdowych, członkiem Polskiego Towarzystwa Farmaceutycznego, American Society of Gene Therapy, recenzentem MNiSzW projektów grantowych krajowych i międzynarodowych.

Matuszkiewicz Irena (matura 1963)

Pisarka, dziennikarka

Urodziła się 02 kwietnia 1945 r. w Tarnawatce na Lubelszczyźnie. W 1948 r. wraz z rodzicami przeniosiła się do Włocławka. W 1963 r. w Liceum Ziemi Kujawskiej uzyskała maturę. W 1968 r. ukończyła filologię polską na UMK w Toruniu. Pracę magisterską „Rzeczywistość w powieściach Michała Choromańskiego”; napisała pod kierunkiem prof. Artura Hutnikiewicza. W latach 1978-79 studiowała dziennikarstwo na studiach podyplomowych na UAM w Poznaniu.

Przez wiele lat pracowała w tygodniku regionalnym "Kujawy". W latach dziewięćdziesiątych z powodu choroby zaprzestała pracy w redakcji i poświęciła się pisaniu. Jest autorką 15. powieści, m.in. „Agencja złamanych serc”, „Szepty”, „Modliszka”.

Mazierski Stanisław (absolwent 1935 r.)

ksiądz, filozof, profesor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, profesor Wyższego Seminarium Duchownego we Włocławku

Urodził się 9.10.1915 r. w Kowalu. Uczęszczał do Gimnazjum i Liceum Ziemi Kujawskiej, gdzie w 1935 r. zdał maturę na wydziale humanistycznym. W 1936 r. wstąpił do włocławskiego Wyższego Seminarium Duchownego. Po wybuchu wojny studia kontynuował w Metropolitalnym Seminarium Duchownym w Warszawie. Święcenia kapłańskie przyjął 19.06.1943 r. Następnie studiował w sekcji Filozofii Chrześcijańskiej Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Warszawskiego. Pracę magisterską „Koncepcja metafizyki hipotetycznej u M. Wartenberga”; obronił w 1950 r. W 1951 r. uzyskał stopień doktora filozofii na podstawie rozprawy „Pojęcie konieczności w filozofii św. Tomasza z Akwinu”. W 1961 r. habilitował się na Wydziale Filozofii Chrześcijańskiej Akademii Teologii

Katolickiej w Warszawie, w oparciu o pracę "Determinizm i indeterminizm w aspekcie fizykalnym i filozoficznym". W latach 1962-1965 przebywał na stypendium naukowym w Louvain. W 1966 r. został docentem, w 1971 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, w 1981 r. profesora zwyczajnego.

Od 1952 r. pracownik naukowy Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Jego dorobek naukowy obejmuje prace z zakresu tradycyjnej filozofii przyrody, podejmujące konfrontację zasad filozofii tomistycznej z osiągnięciami nauk przyrodniczych oraz tzw. filozofię nauk przyrodniczych. Do najważniejszych prac należą : "Prolegomena do filozofii przyrody inspiracji arystotelesowsko-tomistycznej" , "Elementy kosmologii filozoficznej i przyrodniczej";, "Prawa przyrody. Studium metodologiczne";, skrypt dla studentów "Filozofia przyrody";, praca zbiorowa pod jego redakcją "Zarys filozofii przyrody ożywionej";.

Obok osiągnięć naukowych ks. prof. S. Mazierski był głównym współtwórcą sekcji Filozofii Przyrody. Z jego inspiracji utworzono szereg pomocniczych katedr matematyczno-przyrodniczych, laboratoriów chemicznych, fizycznych i biologicznych. Działalność naukowo-organizacyjna była doceniana przez liczne nagrody i wyróżnienia uczelniane oraz władze diecezjalne. W 1971 r. otrzymał godność kapelana papieskiego.

Ks. Stanisław Mazierski zmarł 23.06.1993 r. w Lublinie, został pochowany na tamtejszym cmentarzu.

Mrożewski Zdzisław (absolwent 1927 r.)

Aktor teatralny i filmowy, reżyser, profesor Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie.

Urodził się 21 maja 1909 r. we Włocławku. Uczęszczał do Państwowego Gimnazjum Ziemi Kujawskiej, gdzie w 1927 r. zdał maturę. Od dzieciństwa interesował go teatr.

Swoje zamiłowania rozwijał w GZK pod kierunkiem polonisty Stefana Kołaczekowskiego. W roku akademickim 1929/1930 zdał egzamin i został przyjęty na Oddział Dramatyczny przy Państwowym Konserwatorium Muzycznym w Warszawie, przekształcony później w Państwową Szkołę Dramatyczną.

Studia ukończył w 1932 r. i w tym samym roku zadebiutował na scenie teatru w Toruniu oraz w filmie. Pracował w warszawskiej Reducie, w teatrach Wilna i Poznania, w Krakowie w Teatrze im Juliusza Słowackiego i Teatrze Starym.

W okresie okupacji pracował w krakowskim magistracie, uczestniczył w konspiracyjnym życiu teatralnym , pomagał ludziom prześladowanym przez okupanta.

Po wojnie Zdzisław Mrożewski powrócił na krakowskie sceny. Został też wykładowcą krakowskiej Państwowej Szkoły Dramatycznej. Od 1958 r. występował na deskach warszawskich teatrów – Polskiego, Narodowego i Współczesnego. Jego najważniejsze role dramatyczne to : Nowosilcow w "Dziadach"; A. Mickiewicza, Zbigniew w "Mazepie";, Kostryn w "Balladynie"; J. Słowackiego, Wernyhora w "Weselu";, Stary Aktor w "Wyzwoleniu"; S. Wyspiańskiego, Karol w "Głupim Jakubie"; T. Rittnera, Topolski w "Lekkomyślnej siostrze"; W. Perzyńskiego. Zagrał także w komediach : "Zemsta"; (Czesnik), "Śluby panieńskie"; (Radost) oraz "Pan Jowialski"; – rola tytułowa oraz we współczesnych dramatach : "Śmierć gubernatora"; L. Kruczkowskiego (Gubernator), "Kontrakt"; S. Mrożka (Magnus), a także w "Hamlecie"; (rola Klaudiusza). W Teatrze Telewizji występował jako Gospodarz w "Weselu"; S. Wyspiańskiego, Pożarski w "Chłopcach"; S. Grochowiaka, profesor Sonnenbruch w "Niemcach"; L. Kruczkowskiego. W filmie zadebiutował w 1932 r. w obrazie Mieczysława Krawicza "Ułani, ułani, chłopcy malowani". Po wojnie wystąpił w filmach : "Warszawaska premiera"; (hrabia Alfred), "Niedaleko Warszawy"; (inżynier Antoni Przewłocki), "Pożegnania"; (ojciec Pawła), "Rok pierwszy"; (Wołoka), "Rzeczywistość"; (Wojewoda), "Świadectwo urodzenia"; (doktor Orzechowski), "Głos ma prokurator"; (Obrońca), "Westerplatte"; (ppłk Sobociński), "Czerwone i złote"; (Pożarski), "Bolesław Śmiały"; (Kanclerz), "Dzieje grzechu"; (ojciec Ewy Pobratyńskiej), "Noce i dni"; (Wojnarowski), "Śmierć prezydenta"; (prezydent Gabriel Narutowicz). Zagrał też w serialach "Stawka większa niż życie";, "Wakacje z duchami";, "Wielka miłość Balzaka";.

Zdzisław Mrożewski zmarł w Warszawie 5 lipca 2002 r. Spoczął w rodzinnym grobowcu na włocławskim cmentarzu komunalnym. Prezydent Włocławka napisał w nekrologu : "Zachowamy po wsze czasy pamięć o Człowieku, z którego dokonań i stylu życia nasze miasto jest dumne"; Zdzisław Mrożewski należał do Związku Artystów Scen Polskich, Stowarzyszenia Polskich Artystów Teatru i Filmu.

Za pracę artystyczną otrzymał wiele wyróżnień – m.in. Nagrodę Państwową III i II stopnia, Nagrodę Przewodniczącego Komitetu ds. Radia i Telewizji, Nagrodę Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy. Został uhonorowany Medalem 10-lecia Polski Ludowej, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotym Wawrzynem Grzymały, odznaczony Krzyżem Orderu Odrodzenia Polski : Oficerskim, Komandorskim i " w uznaniu wybitnych zasług dla kultury polskiej"; – Komandorskim z Gwiazdą.

Nagórski Jan (absolwent 1905 r.)

Lotnik, inżynier

W 1914 r. dokonał pierwszych lotów polarnych – zdobył biegun północny samolotem. Jako pierwszy lotnik wykonał akrobacje powietrzne na wodnopłatawcu.

Dowódca dywizjonu lotniczego w Finlandii, wykładowca na politechnice petersburskiej, autor książek „Pierwszy nad Afryką” (1958) i „Nad płonącym Bałtykiem” (1960).

Nejman Andrzej Matura 1993

Aktor teatralny i filmowy

Urodził się 5 listopada 1974 r. we Włocławku. W latach 1989-1993 uczęszczał do Liceum Ziemi Kujawskiej. W 1997 r. ukończył Akademię Teatralną im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie.

Jako dziesięcioletni chłopiec wystąpił w filmie „Rozalka Olaboga” w roli Felka Piecucha. Debiutował w 1996 r. rolą Marcina w filmie Roberta Glińskiego „Matka Swojej Matki”. Na scenie zadebiutował w 1997 r. w przedstawieniu "Joko świętuje rocznicę" Rolanda Topora w reżyserii Piotra Cieślaka. W 1998 r. zdobył wyróżnienie na XIX Przeglądzie Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu. Od 1998 r. pracuje w zespole Teatru Kwadrat w Warszawie. W lipcu 2010 r. został dyrektorem tego teatru. Popularność przyniosła mu rola Waldka w serialu telewizyjnym "Złotopolscy". Ma na koncie kilka ról dubbingowych w filmach animowanych i fabularnych. Uczestniczył w programie „Taniec z gwiazdami” (2005) i „Jak oni śpiewają”(2007). Gra w drużynie Reprezentacji Artystów Polskich. Wystąpił m.in. w filmach : „Szamanka”;, „Spona”;, „Poranek kojota”;, „Tajemnica kwiatu paproci”;, „1409.Afera na zamku Bartenstein”;, „Od pełni do pełni”;, „7 minut” oraz serialach : „Nowa”;, „Naznaczony”;, „Tylko miłość”;, „Sposób na Alcybiadesa”;, „Instynkt”;, „Ojciec Mateusz”;, „Zakręcone”;, „Niania”;, „Kasia i Tomek”;, „Na dobre i na złe”;, „Dom”. Jako aktor teatralny realizował się w spektaklach: „Nie teraz kochanie”;, „Szalone nożyczki”;, „Sługa Dwóch Panów”;, „Mój przyjaciel Harvey”;, „Przyjazne dusze” i in.

Nowakowska Dorota Matura 1991

prof. dr hab. nauk medycznych, położnik-ginekolog, specjalista w zakresie perinatologii.

Urodziła się w 1973 r. we Włocławku. W 1991 r. ukończyła Liceum Ziemi Kujawskiej, a w 1997 roku Wydział Lekarski Akademii Medycznej w Łodzi. W latach 2004-2005 odbyła stypendium naukowe Fundacji Fulbrighta w USA na prestiżowych uniwersytetach medycznych w Saint Louis i Chicago, w latach 1999-2000 i 2009-2010 realizowała stypendia rządu Francji w ośrodkach uniwersyteckich w Paryżu i Tuluzie oraz wcześniej w roku 2002 r. stypendium rządu Norwegii w Szpitalu Uniwersyteckim w Oslo – stając się uznanym specjalistą w zakresie perinatologii, w tym zakażeń w ciąży, ultrasonografii oraz terapii płodu z uwzględnieniem metod inwazyjnych.

Umiejętności kliniczne zdobyła na stażach i szkoleniach w wiodących centrach, m.in. w Institute Puericulture w Paryżu. W dniu 8 kwietnia 2013 roku otrzymując z rąk Prezydenta RP Bronisława Komorowskiego tytuł profesora była już autorką ponad 200 oryginalnych prac naukowych, streszczeń, doniesień i rozdziałów książkowych opublikowanych za granicą i w kraju, a także członkiem towarzystw naukowych. Obecnie piastuje stanowisko zastępcy kierownika Kliniki Medycyny Matczyno-Płodowej i Ginekologii Instytutu Centrum Zdrowia Matki Polki w Łodzi oraz jest wykładowcą na Uniwersytecie Medycznym w Łodzi.

Ossowski Stanisław (matura 1914 r.)

Socjolog, profesor Uniwersytetu Łódzkiego i Uniwersytetu Warszawskiego.

Urodził się 22 maja 1897 r. w Lipnie, w rodzinie inteligenckiej. W 1914 r. ukończył Włocławską Szkołę Handlową. Studiował na Uniwersytecie Warszawskim, Uniwersytecie Wileńskim i na paryskiej Sorbonie. W 1924 r. przeprowadził przewód doktorski z metodologii nauk, pod kierunkiem Tadeusza Kotarbińskiego. W 1933 r. uzyskał tytuł docenta w zakresie filozofii, a w 1936 r. także w zakresie socjologii. Po wybuchu II wojny światowej brał udział w kampanii wrześniowej. Po kapitulacji wyjechał do Lwowa, gdzie pracował w Ossolineum. W 1941 r. powrócił do Warszawy. Wykładał socjologię w konspiracyjnym Uniwersytecie Warszawskim. Pracował w tajnym Polskim Instytucie Socjologicznym, tajnym Instytucie Planowania Społecznego. Brał udział w organizowaniu pomocy dla ludności żydowskiej.

Po zakończeniu wojny powołany został do Komisji Organizacyjnej Uniwersytetu Łódzkiego. W 1946 r. został mianowany profesorem zwyczajnym i jednocześnie przeniesiony na stanowisko kierownika Katedry Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego. Po rozwiązaniu katedry w 1952 r. pracował w Komitecie Przekładów Klasyków Filozofii w PWN. Do pracy naukowej powrócił w 1955 r. Współorganizował Sekcję Socjologii w Polskim Towarzystwie Filozoficznym. W 1956 r. objął kierownictwo Zakładu Teorii Kultury i

Przemian Społecznych Instytutu Filozofii i Socjologii PAN, następnie katedrę socjologii na Wydziale Filozoficznym UW. W 1957 r. reaktywował Polskie Towarzystwo Socjologiczne, którego urząd prezesa sprawował do śmierci. Odbudował Współpracę z Międzynarodowym Towarzystwem Socjologicznym. Brał udział w zagranicznych konferencjach naukowych. Wyjeżdżał z wykładami do uczelni w Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych. Zmarł 7 listopada 1963 r. Pochowany został na Cmentarzu Powązkowskim.

Najważniejsze książki i artykuły : „U podstaw estetyki” (Warszawa 1933), „Rasa czy kultura”, „Więź społeczna i dziedzictwo krwi”, „Nauka o nauce” (1935), „Prawa „historyczne” w socjologii” (1935), „Dziedziczność i środowisko” (1936), „Socjologia sztuki” (1936), „Analiza socjologiczna pojęcia Ojczyzny” (1946), „Struktura klasowa w społecznej świadomości” (1957), „O osobliwościach nauk społecznych” (1962), „Z zagadnień psychologii społecznej” (1966)

Stanisław Ossowski odznaczony został Medalem Wolności i Zwycięstwa.

Piasecki Zygmunt (absolwent 1911 r.)
generał brygady

Urodził się 14.12.1892 r. w Szafarni. Uczęszczał do Włocławskiej Szkoły Handlowej i w tym czasie należał do konspiracyjnych kółek samokształceniowych. W 1911 r. zdał maturę na Wydziale Handlowym tej szkoły. Studiował na Politechnice Lwowskiej i Akademii Rolniczej w Dublanach.

Od 1912 r. działał w organizacjach niepodległościowych: Związku Walki Czynnej i Związku Strzeleckim. W 1914 r. wstąpił do Legionów. Ze względu na odwagę i zdolności przywódcze był wysoko oceniany przez przełożonych. W 1923 r. został powołany przez Marszałka Józefa Piłsudskiego w skład Kapituły Orderu Virtuti Militari. Jako oficer kawalerii Wojska Polskiego II Rzeczypospolitej trzykrotnie otrzymał Krzyż Walecznych.

W 1937 r. otrzymał nominację na stopień generała brygady. W 1939 r. stanął na czele Krakowskiej Brygady Kawalerii działającej w składzie Armii Kraków. W kampanii wrześniowej jego brygada osłaniała północne skrzydło frontu śląskiego, a następnie północne skrzydło Armii Kraków oraz zabezpieczała przeprawę całej armii przez Wisłę pod Baranowem Sandomierskim. Brała też udział w bitwie pod Tomaszowem Lubelskim, pod Ułowem, gdzie wszyscy żołnierze wraz z gen. Zygmuntem Piaseckim dostali się do niewoli. Do końca wojny Zygmunt Piasecki przebywał w Oflagu VII A w Murnau.

Po wyzwoleniu starał się o przydział do 2 Korpusu Polskiego we Włoszech. W 1946 r. wyjechał do Francji i osiedlił się w Nicei. Działał w ruchu kombatanckim. Swoje wspomnienia opublikował w artykule „Nieudany patrol” w „Belniaku” (1953, nr 3-4). Generał Zygmunt Piasecki zmarł 26.01.1954 r. Pochowany został na cmentarzu wojskowym w Nicei.

Ważniejsze odznaczenia:

Krzyż Srebrny Orderu Virtuti Militari, Krzyż Złoty Orderu Virtuti Militari, Krzyż Kawalerski Orderu Virtuti Militari, Krzyż Niepodległości, Krzyż Walecznych (trzykrotnie), Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Francuska legia Honorowa

Płoszay Leon Artysta grafik, malarz, pedagog

Urodził się 24.11.1902 r. we Włocławku. Po ukończeniu Gimnazjum Ziemi Kujawskiej, w 1923 r. rozpoczął studia artystyczne w Poznańskiej Szkole Sztuk Zdobniczych. W 1930 r. otrzymał absolutorium na Wydziale Grafiki, po czym powrócił do Włocławka, gdzie podjął pracę nauczyciela rysunku w Państwowej Szkole Technicznej.

W 1927 r. pierwszy raz zaprezentował swoje prace graficzne w Salonie Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych w Poznaniu. W tym samym roku zadebiutował także we Włocławku. W latach 1929-1930 wykonał cykl linorytów, drzeworytów i litografii do tek : „Motywy zabytków Włocławka” i „ Motywy zabytkowe Poznania”. Był jednym z założycieli Zrzeszenia Kujawskich Artystów Plastyków. Leon Płoszay projektował szatę graficzną do czasopisma „Życie Włocławka i Okolicy”, scenografię do sztuki Zdzisława Arentowicza „Płowce”, ilustracje do „Przewodnika po Włocławku”. W 1936 r. wyjechał na studia do Francji. Wykonywał tam rysunki i grafiki – widoki Paryża i miasteczek francuskich. W 1938 r. nadesłał swe prace na wystawę w Poznaniu pt. „Polska grafika myśliwska”.

W 1939 r. powrócił do Włocławka. Po wybuchu wojny został aresztowany i osadzony w więzieniu, a następnie wysiedlony w okolice Małogoszczy na Kielecczyźnie. W trakcie tego pobytu powstało wiele szkiców tamtejszego pejzażu.

Po zakończeniu wojny powrócił do Włocławka, gdzie włączył się w organizowanie środowiska plastycznego oraz wystawiał swe prace – cykle poświęcone Bydgoszczy, Włocławkowi, a także widoki Krakowa, Nieszawy, Warszawy. Równocześnie pracował jako nauczyciel rysunku w Liceum ziemi Kujawskiej, Liceum Marii Konopnickiej oraz w Społecznym Ognisku Kultury Plastycznej. Leon Płoszay uprawiał grafikę warsztatową i użytkową. Najczęściej wykonywał drzeworyty i linoryty, rzadziej litografie. Był autorem rysunków ołówkiem, obrazów olejnych i pastel. Tematyka prac obejmowała widoki miast,

zabytkową architekturę, przyrodę. W projektach dyplomów, obwolot stosował elementy ludowego zdobnictwa, m. in. motywy haftu kujawskiego. W zakresie grafiki użytkowej był autorem dyplomu dla Marszałka Józefa Piłsudskiego, dyplomu dla Marszałka Michała Roli-Żymierskiego z okazji nadania mu tytułu Honorowego Obywatela Włocławka, Księgi Pamiątkowej I Zjazdu wychowanków GZK. Był autorem malowideł na sztandarach szkolnych i kościelnych, projektował tablice pamiątkowe.

Leon Płoszay za swą twórczość otrzymał nagrodę miasta Bydgoszczy, nagrodę miasta Włocławka, trzy nagrody Ministerstwa Kultury i Sztuki, odznakę „Za Zasługi dla Województwa Włocławskiego”; Zmarł 27.12.1993 r. we Włocławku. Został pochowany na miejscowym cmentarzu.

Prace Leona Płoszaja znajdują się w Muzeum Okręgowym w Toruniu, Muzeum Okręgowym w Bydgoszczy, Muzeum Narodowym w Poznaniu, w Bibliotece Narodowej w Warszawie i zbiorach prywatnych. Największy zbiór posiada Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej we Włocławku.

Rodowicz Maryla (matura 1963 r.)

Jedna z największych gwiazd polskiej piosenki, aktorka. W swoim dorobku ma kilkaset utworów, ponad 20 płyt polskich (wiele z nich o statusie złotej i platynowej), a także płyty obcojęzyczne. Artystka koncertowała na całym świecie. Jest laureatką wielu nagród i wyróżnień, uczestniczką wielu festiwali. Wielokrotnie zwyciężała również w plebiscytach popularności sięgając po tytuły "Piosenkarki Roku". Ma troje dzieci: Jana, Katarzynę i Andrzeja. Maria Antonina Rodowicz urodziła się 8 grudnia 1945 r. w Zielonej Górze. W 1963 r. ukończyła Liceum Ziemi Kujawskiej we Włocławku, a następnie podjęła studia na AWF w Warszawie. W młodości czynnie uprawiała lekkoatletykę. W 1962 r. zdobyła tytuł Mistrzyni Polski Młodziczek w sztafecie 4x100 m. W czasach studenckich występowała w zespole „Szejtany”, z którym w 1965 r. zdobyła 1. miejsce na warszawskim przeglądzie zespołów big-beatowych. W 1968 r. zadebiutowała na festiwalu w Opolu. W 1970 r. ukazał się jej pierwszy album „Żyj mój świecie”, który zdobył status złotej płyty. W latach 70. artystka wylansowała mnóstwo przebojów ("Jadą wozy kolorowe", "Małgośka", "Sing-Sing", "Dama być", "Dziś prawdziwych cyganów już nie ma", "Kolorowe jarmarki", "Do łezki łezka"). Zdobyla w tym okresie kilkadziesiąt nagród w kraju i za granicą. W 1979 r. została Wokalistką Roku. Otrzymała także Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski. Lata 80. to ciągłe pasmo sukcesów. Lata 90. to czas nagród za całokształt pracy artystycznej. W 1992 r. otrzymała nagrodę Grand Prix za całokształt twórczości na festiwalu w Opolu oraz Bursztynowego Słowika w Sopocie za twórczość estradową. W 1995 r. na festiwalu w Sopocie otrzymała Nagrodę Specjalną Prezesa TVP S.A. za całokształt twórczości. W 1997 r. nagrodę „Mateusz” Programu III Polskiego Radia dla Wybitnej Osobowości Rozrywkowej. Otrzymała też „Super Wiktora” za całokształt twórczości telewizyjnej. W 1998 r. w plebiscycie „O!Polskie piosenki” – „Małgośka” została przebojem 35-lecia. M. Rodowicz otrzymała także Nagrodę Prezydenta Miasta Sopotu za całokształt twórczości, Złoty Mikrofon Polskiego Radia. W 2005 r. uhonorowana została Złotym Medalem Zasłużony Kulturze Gloria Artis Maryla Rodowicz to także aktorka. Zagrała w filmach: „Ballada wagonowa”, „Dzieje Mistrza Twardowskiego”, „Pan Kleks w Kosmosie” oraz w serialu „Rodzina zastępcza”. Prowadziła telewizyjny program rozrywkowy „Tour de Maryla – Viva Italia!” i „Tour de Maryla – Ole. Była jurorką pierwszej edycji programu „Gwiazdny cyrk”. Wystąpiła gościnnie jako juror „Jak oni śpiewają”. Maryla zaśpiewała też parokrotnie dla polskich żołnierzy na misjach zagranicznych. W 1974 r. uczestniczyła w ceremonii otwarcia Mistrzostw Świata w Piłce Nożnej w Monachium śpiewając piosenkę "Futbol, futbol, futbol". Była ambasadorem Euro 2012. Uświetniła uroczystości z okazji wejścia Polski do Unii Europejskiej. Regularnie wspiera cele charytatywne, w tym fundacje WOŚP, aktorek Ewy Błaszczuk oraz Anny Dymnej. Wystąpiła na koncercie plenerowym na rzecz ofiar tsunami. W 1992 r. wydała autobiograficzną książkę „Niech żyje bał”;

Skarżyński Stanisław (matura 1918 r.)

Lotnik, podpułkownik Wojska Polskiego

Członek Polskiej Organizacji Wojskowej, uczestnik walk w wojnie polsko-bolszewickiej, od 1930 r. pracownik Departamentu Aeronautyki Ministerstwa Spraw Wojskowych, w 1931 wraz z A. Markiewiczem dokonał lotu wokół Afryki, w 1933 r. przeleciał nad Oceanem Atlantyckim do Bazylei – ustanowił rekord odległości lotu w kategorii samolotów sportowych, w okresie II wojny światowej szef Sztabu w Dowództwie Lotnictwa i Obrony Przeciwlotniczej Armii „Pomorze”, zastępca szefa Sztabu Polskich Sił Powietrznych we Francji, komendant Dywizjonów Bombowych 300 i 301 w Hamswell.

Autor książek „25770 km ponad Afryką” i „Na RWD-5 przez Atlantyk”.
Odznaczony Srebrnym Krzyżem Virtuti Militari.

prof. dr hab. Jacek Staszewski (matura 1951 r.)

Wybitny historyk czasów nowożytnych

Profesor Jacek Staszewski urodził się 3 września 1933 r. w Płocku. Do szkoły podstawowej uczęszczał w Sochaczewie. Naukę kontynuował w Gimnazjum i Liceum Ziemi Kujawskiej we Włocławku, gdzie w 1951 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. Studiował historię na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. W lipcu 1955 r. rozpoczął pracę na UMK w charakterze asystenta. Jego zainteresowania naukowe obejmowały wówczas historię ruchu robotniczego przed pierwszą wojną światową i w okresie rewolucji niemieckiej 1918-1919. W ostatnim roku aspirantury zajął się problematyką zupełnie inną - dziejami unii polsko-saskiej. W 1963 r. przygotował rozprawę "Stosunki Augusta II z kurią rzymską w latach 1704-1706 : misja rzymska" i uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych. W 1971r. habilitował się. Dzięki licznym stażom i stypendiom zagranicznym oraz kwerendum w archiwum drezdeńskim opracował wiele prac z zakresu stosunków międzynarodowych Polski i Saksonii z Francją, Rosją, Prusami, Austrią i Węgrami oraz studia dotyczące dziejów kultury Rzeczypospolitej i Saksonii. Większość z nich była przedmiotem konferencji naukowych w kraju i za granicą. Profesor Staszewski skupił wokół siebie grono pracowników naukowych, którzy podjęli badania nad ustrojem, życiem politycznym i kulturą Rzeczypospolitej w XVII-XVIII w. W drugiej połowie lat osiemdziesiątych ukazały się dwie popularnonaukowe biografie autorstwa Jacka Staszewskiego : "August II" i "August III", obszerna biografia "August III Sas" oraz monografia "Polacy w osiemnastowiecznym Dreźnie". Aktywności naukowej i dydaktycznej uczonego towarzyszyło zawsze uczestnictwo w życiu społecznym i politycznym oraz w ruchu naukowym. Od 1972 r. prof. Staszewski był członkiem redakcji "Kwartalnika Historycznego", od 1987 r. członkiem Komitetu Nauk Historycznych PAN. W latach 1974-1988 J. Staszewski był członkiem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Historycznego, w latach 1991 - 1997 prezesem Towarzystwa. W latach 1972-1975 sprawował funkcję prodziekana Wydziału Humanistycznego UMK, w latach 1978-1980 był dyrektorem Instytutu Historii i Archiwistyki. W 1988 r. Rada Państwa nadała J. Staszewskiemu tytuł profesora zwyczajnego nauk humanistycznych. Obecnie profesor emerytowany UMK, członek honorowy Polskiego Towarzystwa Historycznego oraz honorowy przewodniczący Komitetu Głównego Olimpiady Historycznej.

Ściślak Roman (matura 1909 r.)

Dziennikarz, wydawca, literat, działacz społeczny

Urodził się w 1889 r. we Włocławku. Uczył się we Włocławskiej Szkole Handlowej, gdzie brał udział w młodzieżowym ruchu niepodległościowym. W latach 1907-1908 współredagował nielegalny młodzieżowy miesięcznik "Pobudka". Na łamach pisma głoszono hasła niepodległościowe, domagano się wprowadzenia nauki w języku polskim, żądano swobód obywatelskich. Maturę uzyskał w 1909 r. W 1910 r. Ściślak podjął pracę jako korektor i kierownik działu kronika miejska w "Dzienniku Kujawskim". Następnie wyjechał do Rosji, gdzie budował trasę kolejową.

W 1913 r. powrócił do Warszawy. Podjął działalność dziennikarską i literacką. Zamieszczał artykuły, eseje, recenzje, reportaże, utwory satyryczne w "Widnokręgach", "Narodzie", "Sowizdrzale", "Gazecie Polskiej". W 1916 r. wrócił do Włocławka, gdzie do końca I wojny światowej redagował dziennik "Goniec Kujawski", a następnie podjął pracę w "Słowie Polskim" - późniejszym "Słowie Kujawskim". Współredagował także tygodnik włocławski "Gazeta Niedzielną".

W 1919 r. wyjechał do Warszawy, gdzie pracował w różnych instytucjach. Równocześnie pisał artykuły i felietony do stołecznych gazet. W 1921 r. powrócił do Włocławka, by objąć kierownictwo redakcji tygodnika "Głos Kujaw" - organu Klubu Demokracji Radykalnej. Pismo to reprezentowało linię polityczną marszałka Piłsudskiego. Po zawieszeniu działalności redagował dziennik "Gazeta Kujawska", później "Expres Kujawski". Pisywał także w miesięczniku "Życie Włocławka i okolicy". Redagował dziennik "ABC dla Włocławka i Kujaw". W 1926 r. opublikował broszurę pt. "Istota przewrotu majowego w świetle faktów". Bestsellerem na włocławskim rynku księgarskim stała się jego książka o charakterze satyrycznym, pamfletowym "Dlaczego pan się nie żeni?".

Po zakończeniu II wojny światowej publikował na łamach "Wiadomości Włocławskich", "Ziemi Pomorskiej", "Ilustrowanego Kuriera Polskiego" i in.

Był wielkim miłośnikiem rodzinnego miasta i Kujaw. Zmarł w 1974 r.. Został pochowany na miejscowym cmentarzu.

Szpoper Dariusz (matura 1982)

prof. dr hab. nauk prawnych, polski prawnik

Urodził się w 1963 r. w Drezdenku. W 1982 r. ukończył Liceum Ziemi Kujawskiej we Włocławku. W latach 1982-1987 studiował na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego. W latach 1991-1994 odbył aplikację radcowską. W 1999 r. uzyskał stopień doktora nauk prawnych broniąc na Wydziale

Prawa i Administracji UMK dysertację „Konserwatyści polscy byłego Wielkiego księstwa Litewskiego. Myśl polityczna i działalność w latach 1904-1939”. W 2003 r. przedstawił rozprawę habilitacyjną „Pomiędzy caratem a snem o Rzeczypospolite., Myśl polityczna i działalność konserwatystów polskich w guberniach zachodnich Cesarstwa Rosyjskiego w latach 1855-1862”;, uzyskując stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa – historii doktryn politycznych i prawnych. W 2010 r. otrzymał tytuł naukowy profesora nauk prawnych. W 2015 r. – tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Państwowego im. Ivane Javakhishvili w Tbilisi.

Prof. D. Szpoper pracował do 2013 r. w Katedrze Historii Państwa i Prawa Polskiego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego. Prowadził wykłady z historii prawa polskiego oraz historii doktryn politycznych i prawnych. W latach 2008-2012 pełnił funkcję prodziekana ds. studenckich Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego. Dwukrotnie otrzymał przyznaną w plebiscycie studentów Wydziału Prawa i Administracji UG nagrodę dla największego autorytetu na Wydziale.

Obecnie jest zatrudniony na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, a także w Instytucie Ekonomicznym Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Elblągu.

Jest autorem wielu prac, artykułów i recenzji. Jest członkiem Rady Programowej kwartalnika „Pro Fide Rege et Lege”;, Rady Redakcyjnej periodyku „Encyclopedia of Law. The Research and Development”. Zasiada w Radzie Naukowej Centrum Sławistyki im. Czesława Miłosza przy Uniwersytecie Witolda Wielkiego w Kownie. Jest również członkiem Rady Naukowej Instytutu Wielkiego Księstwa Litewskiego w Kownie oraz Rosyjskiego Towarzystwa Historycznego. Prowadzi wykłady na Uniwersytecie Wileńskim, na Uniwersytecie Witolda Wielkiego w Kownie oraz w Instytucie Historii Rosyjskiej Rosyjskiej Akademii Nauk w Moskwie oraz na Moskiewskim Uniwersytecie Państwowym im. Łomonosowa. Od 2013 r. pełni funkcję profesora wizytującego w Moskiewskim Państwowym Uniwersytecie Prawniczym im. Olega Kutafina. Współpracuje także z Moskiewskim Państwowym Uniwersytetem Humanistycznym im. Michaiła Szołochowa oraz z Wydziałem Prawa Uniwersytetu Państwowego w Tbilisi. Za wkład w rozwój polsko-litewskich stosunków prof. Dariusz Szpoper w kwietniu 2008 r. został laureatem Nagrody Obojga Narodów, przyznanej przez Zgromadzenie Parlamentarne Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Litewskiej. We wrześniu 2009 r. odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu „Za Zasługi dla Litwy”;, nadanym przez prezydenta Litwy Valdasą Adamkusa. Dnia 6 grudnia 2013 r. uhonorowany został odznaką „Gwiazda Dyplomacji Litwy" za wkład w rozwój obustronnych stosunków między Republiką Litewską a Rzeczpospolitą Polską.

Szulc Kazimierz (matura 1922 r.)

lekarz, uczestnik kampanii wrześniowej i walk w obronie Francji w 1940 r., kapitan, naczelny lekarz 4. Warszawskiego Pułku Strzelców Pieszych

Urodził się 1.04.1904 r. w Choceniu. W latach 1915-1922 był uczniem Włocławskiej Szkoły Handlowej i Gimnazjum Państwowego. Należał do Związku Harcerstwa Polskiego. Był członkiem drużyny im. Kazimierza Pułaskiego.

W listopadzie 1918 r. w ramach Pogotowia Młodzieży brał udział w rozbrajaniu Niemców. W 1922 r. zdał maturę, a następnie egzamin do Wojskowej Szkoły Sanitarnej. Jednocześnie studiował medycynę na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego. Obie szkoły wyższe ukończył w 1929 r. Mianowany został podporucznikiem lekarzem, odbył praktyki w szpitalach wojskowych. W 1939 r. otrzymał przydział mobilizacyjny na komendanta Zespołu Ratownictwa Przeciwigazowego w Warszawie. Kampanię wrześniową w stopniu kapitana przeszedł od Kutna po Równe i Tarnopol. W listopadzie 1939 r. został powołany do formującego się Wojska Polskiego we Francji, mianowany na stanowisko naczelnego lekarza 4. Warszawskiego Pułku Strzelców Pieszych. Brał udział w walkach w obronie Francji w 1940 r. W czerwcu przedostał się do Szwajcarii, gdzie został internowany. Po wyzwoleniu Francji został skierowany do Szkocji. W 1946 r. powrócił do Polski.

W 1948 r. został zatrudniony jako lekarz medycyny przemysłowej w Skarżysko-Kamiennej. Doprowadził tam do utworzenia nowoczesnej przychodni przyzakładowej wraz z półsanatorium. Pracował społecznie jako lekarz Zakładowego Klubu Sportowego. Był organizatorem i czynnym uczestnikiem „białych niedziel” – wyjeżdżał z ekipami lekarzy i pielęgniarek na badania dzieci i dorosłych. Dwukrotnie był radnym Miejskiej Rady Narodowej w Skarżysko-Kamiennej.

Jego ogromną pasją były muzyka i turystyka. W okresie służby wojskowej prowadził orkiestrę wojskową i chór. Uprawiał turystykę pieszą. Do końca życia utrzymywał kontakt z Włocławkiem. Brał udział w pracach Koła Wychowanków GZK – LZK. Uczestniczył w zjazdach : III w 1957 r. i IV w 1977 r.

Zmarł 31.01.1992 r. w Skarżysku-Kamiennej. Został pochowany na miejscowym cmentarzu parafialnym. Odznaczenia Kazimierza Szulca :

Krzyż Walecznych, Medal Wojska Ministerstwa Spraw Wojskowych w Londynie, Medaille Commemorative Franacoise de la guerre 1939-1945, Krzyż Czynu Bojowego Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie, Srebrny Krzyż Zasługi, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski

Tretyn Andrzej (matura 1974)

profesor nauk biologicznych, rektor UMK Urodził się 12 kwietnia 1955 r. w Mielęcinie. W 1974 roku ukończył Liceum Ziemi Kujawskiej i podjął studia biologiczne na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. W latach 1978–1981 kontynuował naukę na studiach doktoranckich na Uniwersytecie Wrocławskim. W 1983 r. uzyskał stopień doktora. Tematem rozprawy doktorskiej był „Wpływ humianu sodu i faniny chińskiej na ultrastrukturę komórki i na enzymy związane z membranami i ścianą komórkową”, a promotorem Stefan Gumiński. Stopień doktora habilitowanego nauk przyrodniczych w zakresie biologii uzyskał w 1991 r., na podstawie rozprawy „Badania nad rolą acetylocholino w mechanizmie działania fitochromu”. Tytuł profesora nauk biologicznych uzyskał w 1996 r. Od 1981 r. jest zatrudniony na UMK, gdzie sprawuje funkcję Kierownika Katedry Fizjologii Roślin i Biotechnologii. W latach 1999–2005 roku pełnił funkcję dziekana Wydziału Biologii i Nauk o Ziemi UMK. Był także prorektorem ds. badań naukowych i współpracy z zagranicą. W 2012 r. został wybrany rektorem Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Waniek Danuta (matura 1964)

poliska polityk, posłanka na Sejm, Szef Kancelarii Prezydenta, Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Urodziła się 26 października 1946 r. we Włocławku. W 1964 r. otrzymała maturę w Liceum Ziemi Kujawskiej we Włocławku, następnie ukończyła studia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 1974–1976 studiowała politologię w Wiedniu. W 1977 r. uzyskała tytuł doktora nauk prawnych, a w 1988 r. tytuł doktora habilitowanego nauk humanistycznych. Była działaczką Zrzeszenia Studentów Polskich, PZPR, założycielką Demokratycznej Unii Kobiet. W latach 1991–2001 sprawowała mandat posła na Sejm I, II i III kadencji. W latach 1994–1995 pełniła funkcję podsekretarza stanu do spraw parlamentarnych w Ministerstwie Obrony Narodowej. W 1995 r. kierowała sztabem wyborczym Aleksandra Kwaśniewskiego w kampanii prezydenckiej. o jego zwycięstwie objęła urząd szefa Kancelarii Prezydenta RP. W 2001 r. została członkiem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, a w latach 2003–2005 pełniła funkcję przewodniczącej KRRiT.

Po odejściu z tego stanowiska wróciła do pracy naukowej. Została profesorem na Wydziale Politologii w Szkole Wyższej ALMAMER w Warszawie. Wykłada także w Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego. Należy do Polskiego Towarzystwa Prawa Konstytucyjnego oraz do Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej. Jest autorką i współautorką kilku książek oraz kilkudziesięciu artykułów naukowych.

Odznaczona m.in. francuską Legią Honorową oraz litewskim Krzyżem Wielkim Komandorskim Orderu Wielkiego Księcia Giedymina.

Woy-Wojciechowski Jerzy (matura 1951)

profesor nauk medycznych pianista, kompozytor, prezes Polskiego Towarzystwa Lekarskiego Urodził się 9 sierpnia 1933 r. w Inowrocławiu. W 1951 r. ukończył Liceum Ziemi Kujawskiej we Włocławku. Studiował na Akademii Medycznej w Warszawie. W 1957 r. uzyskał stopień magistra, w 1967r. stopień doktora, w 1974r. doktora habilitowanego i w 1992r. tytuł naukowy profesora nauk medycznych.

Praktykował w Centralnym Szpitalu Klinicznym MSWiA. Był członkiem Rady Towarzystw Naukowych PAN, kierował Zakładem Izotopów i Zakładem Medycyny Nuklearnej Akademii Medycznej w Warszawie. Od 1987r. jest prezesem Polskiego Towarzystwa Lekarskiego. Jerzy Woy-Wojciechowski specjalizuje się w zakresie ortopedii i medycyny nuklearnej. W 1962 r. zastosował pionierską w Polsce metodę scyntygrafii do badania kości.

Jerzy Woy-Wojciechowski to także znany kompozytor i pianista. Gry na fortepianie uczył się od ósmego roku życia w Podstawowej i Średniej Szkole Muzycznej we Włocławku. Ukończył Akademię Muzyczną w Warszawie. Przez trzydzieści lat społecznie prowadził Teatrzyk Piosenki Lekarzy Eskulap. Skomponował ok. 200 piosenek (m.in. „Goniąc kormorany” z repertuaru Piotra Szczepanika). Jest kompozytorem muzyki do filmów krótkometrażowych i widowisk muzycznych. Jest autorem 130 prac naukowych, ponad 700 artykułów popularno-naukowych oraz książek : „Któredy do medycyny?”, „Śpiewający konsyliarze”, „Poczytanki zdrowotne, czyli grunt żebyśmy zdrowi byli”, „Opowieści lekarza, czyli ZOO-z”, „Jan Paweł II i medycyna” oraz „Q pamięci, czyli „środek żywota”. Odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski – 2001, Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski – 2011 oraz Medalem Gloria Medicinæ.

Piotr Żbikowski (matura 1951)

profesor nauk humanistycznych, wybitny znawca polskiego oświecenia i wczesnego romantyzmu Piotr Żbikowski urodził się 1 sierpnia 1935 r. we Włocławku. W 1951 r. ukończył Gimnazjum Ziemi Kujawskiej i rozpoczął studia polonistyczne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W 1972 r. uzyskał tytuł doktora nauk humanistycznych. Za pracę doktorską „Poezja okolicznościowa Kajetana Koźmiana” Piotr Żbikowski otrzymał nagrodę indywidualną Ministra Szkolnictwa Wyższego i

Techniki. W 1979 r. uzyskał habilitację przedkładając dysertację zatytułowaną „Doktryna estetyczno-literacka klasycyzmu postanisławowskiego”. W 1990 r. został profesorem nadzwyczajnym nauk humanistycznych, pięć lat później profesorem zwyczajnym.

Swoje życie zawodowe związał z Rzeszowem. Przez ponad 40 lat pracował w tamtejszej Wyższej Szkole Pedagogicznej – od 2001 r. Uniwersytecie Rzeszowskim. Pełnił funkcję kierownika Katedry Literatury i Języka Polskiego, dyrektora Instytutu Filologii Polskiej, a także prodziekana Wydziału Filologicznego. Stworzył od podstaw Zakład Literatury Staropolskiej i Polskiego Oświecenia. Ważne miejsce w jego działalności zajmowała dydaktyka: był promotorem 7 doktoratów i ponad 400 magisteriów.

Współpracował z Pracownią Polskiego Oświecenia w IBL PAN. Był członkiem Komisji Historycznoliterackiej PAN w Krakowie oraz Komitetu Nauk o Literaturze PAN.

Prof. dr hab. Piotr Żbikowski jest autorem ponad 160 publikacji naukowych, w których wyróżnia się trzy nurty badawcze : związany z życiem i twórczością poety Kajetana Koźmiana, z zagadnieniami estetyki literackiej późnego oświecenia oraz z literaturą przełomu dwóch epok – oświecenia i romantyzmu, w której był „niekwestionowanym autorytetem”. Rozwinął pojęcie „klasycyzmu postanisławowskiego”. Do jego fundamentalnych prac należą : Klasycyzm postanisławowski. Próba definicji, Rzeszów 1974; Klasycyzm postanisławowski : doktryna estetycznoliteracka, Warszawa 1984; Kajetan Koźmian : poeta i obywatel, PAN 1972 ; Hugo Kołłątaj. Więzień i poeta, Lublin 1993; W pierwszych latach narodowej niewoli. Schyłek polskiego oświecenia i zwiastuny romantyzmu, Wrocław 2007; Horyzonty polskiego Oświecenia. Wykłady z epoki 1740-1830, Kraków 2010 i in. Jako autor współpracował także z wieloma czasopismami („Pamiętnik Literacki”, „Ruch Literacki”, „Zeszyty Historyczne”) oraz wydawnictwami encyklopedycznymi (Słownik literatury polskiego Oświecenia). W 2006 r. został uhonorowany nagrodą indywidualną przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za „całokształt osiągnięć naukowych, dydaktycznych i organizacyjnych”. Został oznaczony także Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski

Profesor Piotr Żbikowski zmarł 20 stycznia 2011 r. we Włocławku. Pochowany został na tutejszym cmentarzu komunalnym.